

Педагогу нравится самой решать сложные задачи и учить этому детей. Уже с пятого класса Наталья Владимировна обучает своих учеников азам черчения сложных геометрических фигур без помощи линейки. И считает, что в каждом классе работать по-своему интересно.

Почти за 16 лет педагогической деятельности Н.В. Щеглова подготовила 21 победителя и призера областных, 10 республиканских и 4 международных олимпиад.

Свободного времени у педагога практически нет. По возможности, она посещает тренажерный зал, а еще любит читать различную литературу.

Н.В. Щеглова отметила, что добивается всего потому, что много трудится. А еще она считает себя строгим и принципиальным педагогом.

По ее словам, выбирая путь учителя, нужно быть уверенным в своих силах, любить свой предмет, уважать и принимать уровень подготовки всех детей.

«Молодой учитель должен быть готов к тому, что через неделю он захочет уволиться, – убеждена Н.В. Щеглова. – Придется сделать выбор: либо оставаться, либо уходить. Ведь реальность и воспоминания о своих школьных годах не имеют никакого отношения к тому, с чем придется столкнуться, когда окажешься за учительским столом. К примеру, не все ученики воспринимают молодых педагогов. А вчерашние выпускники не готовы к слишком большому объему работы, завышенным требованиям администрации и частым проверкам. К тому же, не каждый молодой специалист захочет работать за ту заработную плату, которую предлагают первоначально».

Стоит отметить, что в семье Натальи Владимировны раньше не было ни одного педагога. А теперь и ее дочь Анна стала первокурсницей исторического факультета БГПУ имени М. Танка.

Учитель призналась, что всегда с удовольствием ходит на работу:

«Школа для меня – это место избавления от проблем. Погружаясь с головой в работу, забываю обо всем».

Алеся МЯДИЛЬ.

На снимке: Н.В. Щеглова со своими учениками.

Фото автора.

ПАМ'ЯЦЬ СІМВАЛ СВАЙГО ЧАСУ

Імя А.П. ШАНЬКО, вучонага, педагога, філолага, спецыяліста ў галіне рускай і беларускай моў, у нашым універсітэце ведаюць многія. Анатоль Піліпавіч – аўтар больш за 100 навуковых прац, падручнікаў і вучэбна-метадычных дапаможнікаў, у тым ліку «Буквара», па якім вучыліся некалькі пакаленняў дзяцей. Сёлета таленавітаму навукоўцу споўнілася 6 100 гадоў.

Нарадзіўся Анатоль Піліпавіч 11 кастрычніка 1920 года ў г. Чыта (Расія). Яго бацька працаваў чыгуначнікам. У хуткім часе сям'я пераехала на радзіму ў Верхнядзвінскі раён. Пасля заканчэння школы ў 1938 годзе А.П. Шанько паступіў на

Анатоль Піліпавіч – аўтар школьных падручнікаў. У іх ліку: «Буквар» (1969 – 2001 гг.), «Азбука» (1982 – 2001 гг.) у сааўтарстве з В.Г. Гарэцікім і В.А. Кірушкіным, пробная «Азбука АБВ» на беларускай мове для падрыхтоўчых класаў 1986 года,

дзявяным суразмоўцам, добрым дарадцам, чалавекам незвычайнай дабрывы і спагадлівасці, прынцыповым, далікатным», – адзначыла Таццяна Міхайлаўна. Васіль Мікалаевіч Баранок, дацэнт кафедры карэцыйнай працы, кандыдат педагогічных навук, дацэнт, шмат гадоў працаваў з А.П. Шанько і толькі добрым словам успамінае свайго калегу.

А пазнаёміліся яны ў сярэдняй школе №3 г. Віцебска, дзе Васіль Мікалаевіч быў настаўнікам, а Анатоль Піліпавіч праводзіў апрабаванне свайго «Буквара». А потым з 1980 па 1982 год выкладалі на кафедры педагогікі і метадыкі пачатковага навучання.

В.М. Баранок прызнаўся, што А.П. Шанько – сімвал свайго часу. Ён добра зычліва адносіўся да кожнага, незалежна ад яго статуса. Нават, калі на пасяджэннях кафедры разгараліся спрэчкі, Анатоль Піліпавіч паводзіў сябе сур'ёзна і спакойна. Але ж, калі слова давалі яму, то ён заўсёды знаходзіў верныя і мудрыя рашэнні.

«Анатоль Піліпавіч быў актыўным лектарам, шчодро дзяліўся сваімі знаходкамі з настаўнікамі школ нашага горада і Віцебскай вобласці, чытаў лекцыі для студэнтаў Віцебскага інстытута ўдасканалення настаўнікаў (цяпер – Віцебскі абласны інстытут развіцця адукацыі)», – адзначыў Васіль Мікалаевіч.

Калегі ўспамінаюць Анатоль Піліпавіча як «візітную картку» нашай навучальнай установы таго часу.

Алеся МЯДЗІЛЬ.

Фота з сямейнага архіву (злева) і з музея ўніверсітэта (справа).

На здымку: калектыў кафедры педагогікі і метадыкі пачатковага навучання (1968 год).

філалагічны факультэт Мінскага педагогічнага інстытута (цяпер – БДПУ імя Максіма Танка). Працягнуў вучобу Анатоль Піліпавіч змог толькі ў 1946 годзе, калі дэмабілізаваўся з войска. З 1947-га ён працаваў настаўнікам у школе і выкладчыкам у педагогічным вучылішчы.

У 1957 годзе Анатоль Піліпавіч пачаў выкладаць на кафедры педагогікі і метадыкі пачатковага навучання ў ВДП імя С.М. Кірава (цяпер – ВДУ імя П.М. Машэрава). На працягу многіх гадоў быў загадчыкам гэтай кафедры, а пасля яе рэарганізацыі – кафедры рускай і беларускай моў.

Трэба адзначыць, што на кафедры, дзе працаваў Анатоль Піліпавіч, доўгі час не было навучальнага дапаможніка па метадыцы выкладання беларускай мовы ў пачатковых класах. Таму А.П. Шанько ўзначаліў аўтарскі калектыў, і ўжо праз два гады кніга была падрыхтавана.

а таксама вучэбна-метадычны дапаможнікі.

Па словах пляменніцы Анатоль Піліпавіча Таццяны Міхайлаўны Шанько, на працягу многіх гадоў яе дзядзька займаўся даследаваннем праблем метадыкі навучання грамадзе і абгрунтаваннем гука-складовага аналітыка-сінтэтычнага метаду. Шэраг выяўленчых ім палажэнняў былі рэалізаваны ў школьных падручніках.

Дарэчы, Т.М. Шанько таксама належыць да гэтай настаўніцкай дынастыі. На працягу амаль усяго жыцця яна працавала выкладчыкам у нашым універсітэце. І працягнула справу свайго дзядзькі: у сааўтарстве з Н.А. Старажавай напісала першы рускамоўны «Буквар АБВГ» (1991 г.) у чатырох частках. Сёння Таццяна Міхайлаўна знаходзіцца на заслужаным адпачынку.

«Анатоль Піліпавіч быў прафесіяналам свайго справы, эру-